

Arrest

nr. 197 775 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 8 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2017 met refertenummer
Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. KEMPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart op 7 september 2009 in België te zijn aangekomen. Op 8 september 2006 diende zij een asielaanvraag in, als niet begeleide minderjarige. Er werd een voogd aangesteld.

Op 19 maart 2008 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 15 april 2008 werd een bevel tot terugbrenging gegeven aan de voogd van de verzoekende partij.

Op 8 augustus 2008 werd de voogdij beëindigd.

Op 13 augustus 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 24 september 2008 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, betekend.

Op 27 mei 2009 werd de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk verklaard en werd haar opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Het beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 32.502 van 8 oktober 2009.

Op 10 december 2009 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24 augustus 2010.

Op 2 september 2010 werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven aan de verzoekende partij.

Op 25 mei 2011 diende de verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 22 augustus 2011.

Op 6 september 2011 werd terug een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven aan de verzoekende partij.

Op 11 januari 2012 diende de verzoekende partij een vierde aanvraag in om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Deze aanvraag werd op 7 maart 2012 onontvankelijk verklaard. Op diezelfde dag wordt aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 146.572 van 27 mei 2015 werd het beroep verworpen.

Op 1 februari 2017 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn of als zijnde de dochter van haar Belgische adoptievader.

Op 28 juli 2017 weigerde de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“RECTO BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.02.2017 werd ingediend door:

Naam: Kempen

Voorna(a)m(en): Sara

Nationaliteit: Ethiopie

Geboortedatum: 26.07.1990

Geboorteplaats: Addis Abeba

Rr:2090072664628

Verblijvende te: Gladiolstraat, 20 2440 GEEL

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 §2,3° stelt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partners bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn. ' Artikel 40ter van de wet van

15.12.1980 stelt het volgende: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van haar adoptievader Kempen, Rudy (69.01.20 099-78).

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van in het land van oorsprong of origine.

Ter staving van de aanvraag werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest OCMW niet ten laste dd. 23.01.2017 op naam van betrokkene
- Attest OCMW niet ten laste dd. 23.01.2017 op naam van betrokkene
- Verklaring lidmaatschap dd. 09.02.2017 Christelijke Mutualiteit dat betrokkene als persoon ten laste is ingeschreven van de referentiepersoon
- Attest dd. 30.03.2017 van BNP Paribas Fortis dat betrokkene een volmacht heeft op de rekening van de referentiepersoon
- Belastingaanslagen op naam van betrokkene voor de jaren 2011, 2013, 2014 en 2015 waaruit blijkt dat zij zelf geen inkomen heeft in België - Vonnis Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout dd. 26.05.2016 betreffende de adoptie van betrokkene door de referentiepersoon
- Loonfiches van de referentiepersoon waarop 2 personen fiscaal ten laste staan + attest van Kogeka betreffende de tewerkstelling van de referentiepersoon
- bewijs dat de referentiepersoon het inschrijvingsgeld van betrokkene heeft betaald voor de inschrijving + bewijs van inschrijving van betrokkene aan de Universiteit Antwerpen
- eigendomsakte van een kavel die de referentiepersoon heeft aangekocht + aanslagbiljet inzake onroerende voorheffing, aanslagjaar 2016 - verklaring door het LOI, waar betrokkene heeft verbleven, betreffende het contact tussen betrokkene en de adoptievader

Op basis van deze documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene reeds financieel/ materieel afhankelijk was van in het land van herkomst. Uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds in 2006 is ingereisd in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij sindsdien het land verlaten heeft. De adoptie van betrokkene werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 14.07.2016. De bewijzen betreffende het ten laste zijn van de referentiepersoon betreffen allen de situatie in België, dit is niet de bedoeling. Geen enkel van de voorgelegde documenten getuigt ervan dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst, toen zij nog in haar land van herkomst verbleef, noch dat zij was aangewezen op enige materiële/financiële steun van de referentiepersoon. Het feit dat betrokkene pas in 2016 officieel werd geadopteerd door de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vereiste. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf in België creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen.

Het is ook merkwaardig dat het paspoort met nr. EP4322586 geldig van 26.12.2016 t.e.m. 25.12.2021 uitgegeven door overheden van Ethiopië te Brussel, niet de nieuwe familienaam vermeldt van na de adoptie, maar betrokkenes oorspronkelijke familienaam. Dit doet vermoeden dat de adoptie niet werd doorgegeven aan de Ethiopische autoriteiten en betrokkene dus volgens de Ethiopische autoriteiten, nog steeds kind is van haar eigen ouders. Dit brengt uiteraard de waarachtigheid van de gezinsband met de Belgische referentiepersoon in het gedrang. Overeenkomstig artikel 355 van het Burgerlijk Wetboek is volle adoptie slechts toegestaan ten aanzien van een persoon die bij de neerlegging van het verzoekschrift tot adoptie minder dan achttien jaar oud is, betrokkene was ouder dan 18 jaar bij het neerleggen van het verzoekschrift op 8.10.2014, waardoor het hier slechts een gewone adoptie betreft waarbij de banden met de oorspronkelijke familie niet worden verbroken. Er liggen geen concrete aanwijzingen voor dat de biologische ouders van verzoeker haar niet langer willen of kunnen ondersteunen bij terugkeer naar het herkomstland, betrokkene bij terugkeer onvermogen zou zijn en/of niet zou kunnen instaan voor haar eigen levensonderhoud.

Gezien deze elementen wordt het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd. Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet, dat teruggrijpt naar art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 is voldaan. “

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden, van de artikelen 23 tot 28 van het Gerechtelijk Wetboek, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“De bestreden beslissing beroept zich op de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het Wet van 15/12/1980 Versie van 18/05/2017 106 recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is dus de bepaling van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet van toepassing op de gezinshereniging met een Belgisch onderdaan.

Het verblijfsrecht wordt in de bestreden beslissing aan verzoekster geweigerd omdat op basis van de voorgelegde stukken niet zou kunnen worden vastgesteld dat verzoekster financieel/materieel ten laste was in het land van herkomst.

In eerste instantie dient opgemerkt dat verzoekster nog geen 21 jaar oud was op het moment van aankomst in België. Verzoekster is in 2006 toegekomen in België en was op dat ogenblik 16 jaar oud.

De bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet zijn duidelijk; een bloedverwant in neergaande lijn beneden de 21 jaar hoeft niet ten laste te zijn, en dient bijgevolg niet aan te tonen te laste te zijn van de burger van de Unie/ Belgische onderdaan.

Door te eisen dat verzoekster dient aan te tonen ten laste te zijn van haar Belgische vader voor haar komst naar België, schendt de bestreden beslissing artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waarin deze voorwaarde niet gesteld wordt beneden de leeftijd van 21 jaar.

In tweede instantie dient opgemerkt dat de eis ten laste te zijn van de Belgische vader in het land van herkomst absurd te noemen is, aangezien de verwantschapsband op dat ogenblik nog niet bestond.

Zoals hoger vermeld, werd verzoekster door de heer P. K.(...) geadopteerd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout van 26 mei 2016. De bestreden beslissing geeft zelf aan dat verzoekster sinds 2006 onafgebroken in België verblijft.

De verwantschapsband is ontstaan door de adoptie: adoptievonnis van 26 mei 2016, overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 14 juli 2016.

Het is absurd bewijzen te vragen van het feit dat verzoekster ten laste was van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst aangezien de verwantschapsband tussen de Belg en verzoekster nog niet bestond bij het vertrek van verzoekster uit haar herkomstland.

Een en ander wringt des te meer daar uit de door verzoekster voorgelegde stukken (die worden vermeld in de bestreden beslissing) onomstotelijk blijkt dat verzoekster reeds vele jaren voor de aanvraag ten laste was van haar (destijds pleegvader, thans) vader P. K.(...). De overwegingen uit het adoptievonnis bevestigen dit. De rechtbank bevestigt in dit vonnis dat de heer P. K.(...) reeds vele jaren alle ouderlijk taken ten aanzien van verzoekster opneemt, hierin begrepen de financiële lasten. Naast onkosten voor woonst, voeding, kleding, verzorging, medische kosten en alle andere kosten van levensonderhoud, heeft de heer P. K.(...) ook steeds ingestaan voor de volledige studiekosten van verzoekster. (zie stuk 2)

De bestreden beslissing lijkt ook niet te betwisten dat verzoekster ten laste was op het ogenblik van de aanvraag.

De bestreden beslissing is dan ook op een onzorgvuldige wijze tot stand gekomen. Dit wordt des te meer bevestigd door de foutieve weergave van de naam van de vader van verzoekster in functie van wie de aanvraag gebeurde: de bestreden beslissing vermeldt "R. K.(...)", terwijl de correcte (voor)naam P. K.(...) is.

Ook dient opgemerkt dat er twee attesten van het OCMW werden voorgelegd: één op naam van verzoekster, en één op naam van haar vader P. K.(...) (en niet twee op naam van verzoekster zoals de bestreden beslissing vermeldt) (stukken 3 & 4).

Verder lijkt de bestreden beslissing de waarachtigheid van de gezinsband, en dus van de adoptie in twijfel te willen trekken, en als gevolg daarvan het ten laste zijn van verzoekster. Ook op dit punt is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk.

Het adoptievonnis is in kracht van gewijsde getreden, waarna het werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand, en het vonnis heeft gezag van gewijsde.

De gemachtigde van de staatssecretaris dient dit te respecteren.

Door de waarachtigheid van de gezinsband, en dus van de adoptie in twijfel te willen trekken schendt de bestreden het gezag van gewijsde van het adoptievonnis. Hiermee worden artikelen 23 tot 28 van het Gerechtelijk wetboek geschonden.

Het feit dat het om een gewone adoptie gaat (en niet om een volle adoptie), verandert hieraan niets. Zowel bij volle als bij gewone adoptie komt de verwantschapsband tussen adoptant en geadopteerde – ouder-kind - tot stand.

Het feit dat verzoeksters nieuwe naam – Kempen – niet vermeld wordt op het paspoort verandert niets aan het gezag van gewijsde van het adoptievonnis en de waarachtigheid van de gezinsband. De aanvraag van het paspoort dateert trouwens van 2014 – lang voor de adoptie.

De gemachtigde van de staatssecretaris dient als Belgische overheid een in kracht van gewijsde getreden vonnis van een Belgische rechtbank te respecteren, ongeacht wat ook het standpunt zou mogen zijn van een buitenlandse overheid.

De overwegingen van de bestreden beslissing, die trouwens loutere speculatief zijn – "doet vermoeden" – zijn dus volstrekt irrelevant en niet terzake.

De bestreden beslissing haalt tenslotte aan dat er geen concrete aanwijzingen voorliggen dat de biologische ouders van verzoekster haar niet langer willen of kunnen ondersteunen bij terugkeer naar het herkomstland, betrokkene bij terugkeer onvermogen zou zijn en/of niet zou kunnen instaan voor haar eigen levensonderhoud.

Het gaat hier niet over een wettelijke vereiste: wat indien verzoekster naar Ethiopië zou terugkeren? Andermaal is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en worden de artikel 40ter juncto 40bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing geen correcte beoordeling heeft gemaakt. Het middel is gegrond.”

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie ingediend in functie van haar Belgische adoptievader.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Zoals blijkt verwijst artikel 40ter van de vreemdelingenwet, wat betreft descendents van een Belg, naar de bepalingen van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, meer bepaald:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat er geen sprake is van financiële of materiële afhankelijkheid in het land van herkomst. De verzoekende partij betoogt dat zij op het moment van aankomst in België slechts 16 jaar oud was en dat zij dus als bloedverwant in de neergaande lijn beneden de 21 jaar niet diende aan te tonen ten laste te zijn van haar adoptievader.

De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat zij pas op 1 februari 2017 een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart in functie van haar adoptievader indiende. Op dat ogenblik was zij reeds 26 jaar oud en diende zij wel degelijk aan te tonen dat ze ten laste was. Het is de leeftijd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag die bepalend is en niet de leeftijd van het moment van binnenkomst in België.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat het absurd is van haar te vereisen dat ze aantoonde ten laste te zijn geweest in haar land van herkomst omdat de verwantschapsband op dat ogenblik nog niet bestond.

De verzoekende partij dient als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, wanneer zij ouder is dan 21 jaar, aan te tonen dat zij ten laste is van deze Belg.

De verzoekende partij is de adoptie dochter van een Belg die zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie niet heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is.

De Raad mag wel verwijzen naar rechtspraak van Hof van Justitie voor begrippen die ook gelden voor Belgische onderdanen, zoals de notie van ten laste zijn.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendents van

21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Aldus kunnen rechtstreekse bloedverwanten slechts een verblijfsrecht verkrijgen indien ze materieel ondersteund worden door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien en voor zover die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst.

De Raad acht het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belg die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat zij zowel in het verleden, dus voor haar aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze Belg.

In casu is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat, wanneer er geen bewijzen voorliggen dat de verzoekende partij al in haar land van oorsprong of herkomst ten laste was van haar Belgische adoptievader, de verblijfsaanvraag wordt geweigerd (cf. RvS nr. 239.838). Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de verzoekende partij reeds in 2006 België was binnengekomen. Bovendien blijkt dat de verzoekende partij na haar binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien vier aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, alvorens zich in 2016, 10 jaar na haar binnenkomst in België te laten adopteren. De verzoekende partij kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat zij reeds jaren (in casu illegaal) in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien. Hier anders over oordelen zou een ontkenning betekenen van de wettelijke voorwaarde waaraan zij in casu dient te voldoen.

Een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij wijst op een aantal fouten in de bestreden beslissing, zoals de vermelding van een foutieve voornaam van de adoptievader en het foutief vermelden dat de twee OCMW-attesten op naam van de verzoekende partij staan, betreft het duidelijk materiële vergissingen die geen invloed hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Tot slot bekritiseert de verzoekende partij het onderdeel van de motivering waarbij de verwerende partij de waarachtigheid van de adoptie in twijfel lijkt te trekken.

Anders dan wat de verzoekende partij aanstipt heeft de verwerende partij het adoptievonnis geenszins in vraag gesteld. Een schending van de artikelen 23 tot 28 van het gerechtelijk wetboek kan niet worden aangenomen. De verwerende partij heeft enkel aangehaald dat de situatie niet duidelijk is. Ze benadrukt dat er in casu sprake is van een gewone adoptie en niet van een volle adoptie, hetgeen niet wordt betwist door de verzoekende partij. Terecht stelt de verwerende partij dat bij een gewone adoptie de banden met de oorspronkelijke familie niet wordt verbroken. Doordat het paspoort van de verzoekende partij nog steeds haar oorspronkelijke naam vermeldt en niet de nieuwe familienaam na adoptie, lijkt het alsof de verzoekende partij nog steeds een kind is van haar ouders en de verwerende partij merkt op dat er geen tegenindicaties voorliggen dat haar biologische ouders haar niet willen of zouden kunnen steunen bij een terugkeer naar haar herkomstland. De verzoekende partij gaat niet concreet in op deze motivering. Ze stelt enkel dat dit geen wettelijke vereiste is. Hiermee gaat ze er aan voorbij dat ze moet aantonen dat ze ten laste is van haar adoptievader. Hiermee geeft de verwerende partij aan dat indien

zij bij haar biologische ouders terecht kan in haar land van herkomst, zij niet ten laste zou zijn van haar adoptievader. Zonder uitspraak te doen over de juistheid van dit onderdeel van de motivering, is de Raad van oordeel dat dit onderdeel van de motivering geheel overtollig is en geen afbreuk doet aan het determinerend motief dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond reeds financieel/materieel afhankelijk te zijn in het land van herkomst doordat alle neergelegde documenten dateren van na haar binnenkomst in België.

Er dient te worden besloten dat de bestreden beslissing gebaseerd is op draagkrachtige motieven. Een schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij ook nog de schending van de Richtlijn 2004/38/EG aanvoert gaat zij niet in op deze schending. Bij gebreke aan toelichting in het middel van de wijze waarop deze richtlijn zou zijn geschonden, dient te worden vastgesteld dat het middel wat deze aangevoerde schending betreft onontvankelijk is.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU